

der, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa.

Nu kan man altsaa sige, at det, vi her beskæftige os med, er jo kun — som det ogsaa er blevet sagt — en ringe Del af de Ulykkestilfælde, som kunne indtræffe. Her tror jeg dog, man overdriver noget, for naar man faar alle de Virksomheder med, som omhandles i § 3 — og man kan jo putte flere ind i § 3, om man ønsker det — tror jeg nok, at man vil faa det aldeles overvejende Antal af Ulykkestilfælde under Arbejdet med. Men vi kunne jo i saa Henseende berørlige os med, at den højtærede Indenrigsminister i Dag har udtalt, at netop den Omstændighed, at dette Lovforslag forhaabentlig bliver gennemført for de industrielle Virksomheder, vil være en Opfordring og en Spore for Regeringen og for den ærede Indenrigsminister til ogsaa inarest muligt at beskæftige sig med de andre Omraader: Søfarten, Fiskeriet og Landbruget og de Ulykkestilfælde, som der kunne indtræffe. Jeg tror, at det netop er godt, at disse Virksomheder tages hver for sig, fordi den højtærede Minister udviklede med saa stor Ret, at Principperne, hvorefter Forsikringen ved dem maa ordnes, maa nødvendigvis være væsentlig forskellige. Jeg tror i det hele taget, at det, man maa beundre ved dette Lovudkast, er netop den Simplicitet, som udmærker det helt igennem, det meget lidet komplicerede Apparat, der sættes i Bevægelse, og det ringe Krav, der stilles til Statskassen, et Krav, som jo kun gaar ud paa, at Statskassen skal indrette dette Arbejdsraad som en Boldgiftsdomstol til at være behjælpelig ved Trætter. Det er alt, hvad der forlanges, saa saa vi hele Ulykkesforsikringsforholdet ordnet paa det Omraade, som dog er det vigtigste, nemlig det industrielle, uden væsentlig Udgift for Statskassen.

Men saa bliver det, sige de ærede Medlemmer, jo de industridrivende, som komme til at betale det. Dertil vil jeg svare: ja, naturligvis skulle de betale, det er jo dem, der ville have Fordelen af den Drift. Og naar det er en Risiko, som naturligt hører med, er det dog ganske anderledes naturligt, at det bliver Arbejdsgiverne, Fabriksherrerne, som komme til at forsikre med denne Risiko, tegne en Reassurance for sig selv, end naar man vil overlade det til Arbejderne fuldt ud at forsikre sig selv. Jeg lod forleden Dag den spøgefulde Bemærkning falde: Ja, de industridrivende klage altid! Hertil bemærkede saa det ærede Medlem for Randers (Stilling), at det var ikke Industrien, men Landmændene, der klagede. Nu har dog det ærede Medlem klaget temmelig

betydelig baade i Gaar og i Dag, idet han sagde, at man ikke vilde hjælpe Industrien, ikke beskytte Industrien. Ved det ærede Medlem, som dog har været Medlem af Toldkommissionen, ikke, at der er noget her til Lands, der hedder Beskyttelse for Industrien? Have vi Beskyttelse for Landbruget, som vi have Beskyttelse for Industrien? Jeg er ikke nogen principiel Modstander af Beskyttelse for Industrien, jeg anser det i mange Tilfælde for godt og gavnligt, at man yder den Støtte, som er nødvendig for at faa en livskraftig Industri her i Landet. Men naar det er vitterligt, at vi have en meget betydelig Beskyttelse for Industrien, saa skulle de industridrivende, hver Gang der er Tale navnlig om Løse som denne, som i allerhøjeste Grad paakaldes af Retfærdighedshensynet, ikke komme og sige: det kunne vi ikke taale. I beskytter os jo ikke! Vil det ærede Medlem fra Randers maaste være med til at tage den øvrige Beskyttelse bort, naar man saa kunde faste Forpligtelsen til at forsikre over paa Arbejderen selv eller Staten? Det tror jeg ikke, han vil. Lad Industrien være fornøjet med den Beskyttelse, den har, og som den forhaabentlig faar ved den Toldlov, vi ret snart komme til at beskæftige os med, men lad Industrien ikke skrige op, hverken her i Salen eller gennem „Fællesrepræsentationen for Industri og Haandværk“, som den har gjort det, lad den ikke søge at faste en Forpligtelse fra sig, som i Virkeligheden ganske naturlig hviler paa Arbejdsgiveren og ikke paa Arbejderen.

I Anledning af en Ytring, der faldt i Gaar fra det ærede 2det Medlem for 7de Kred (Bjerre), som mente, at netop i de farlige Industrier betalte Arbejdsherren i Form af højere Løn en Risikoopræmie til sine Arbejdere, saaledes, at netop Arbejdere, der ere beskæftigede i de farlige Industrier, selv bør forsikre sig, fordi de saa Risikoopræmie betalt i en højere Løn, vil jeg bemærke til det ærede Medlem, at jeg tror ikke paa nogen Maade, at dette statistisk kan opgøres; jeg tror, man maa sige, at Arbejdslønnen er lige stor eller lige lav, enten vedkommende Virksomhed er mere eller mindre farlig. Ganste vist, i rent ekseptionelle Forhold, ved Fabrication af eksploderende Stoffer, i Krudtmøller og lignende Steder, kan det være muligt, at Lønnen er noget højere, men i Almindelighed tror jeg virkelig ikke, at Arbejdslønnen i Fabrikker reguleres, efter som Fabricationen er mere eller mindre farlig. Jeg vil ogsaa sige: So flettere indrettet en Fabrik er, jo daarligere Lokalerne ere, jo større Falbgruber og Farer der er derved,